

Vedkommende, og den højtærede Minister har sikkert Ret i, at det vil være rigtigst at behandle disse to Spørgsmaal samtidig. — Med Hensyn til den anden Side af Sagen stiller det sig lidt anderledes. Det andet Formaal, som Ministeren fremhævede, er Indførelsen af andre Regler for Forfremmelse af Underofficerer, hvorefter man gaar over fra den regimentsvise til den vaabenvise Forfremmelse. Jeg antager, at en Følge deraf maa være, at man gaar bort fra det nugældende Forhold, at det er Regimentschefen, som foretager disse Forfremmelser, og at det overdrages til Ministeren. Jeg forstaar det dog saaledes, at Regimentschefen fremdeles vil faa en forholdsvis væsentlig Indflydelse derpaa, idet han skal gøre Indstilling og disse Indstillinger senere prøves, inden de endelige Forfremmelseslister forelægges Ministeren. Medens det første Formaal er selvfølgelig og ikke kan møde nogen Modstand, gælder det samme ikke det sidste. Der foreligger ikke nogen Nødvendighed for, at denne Sag afgøres netop nu, den kunde meget godt i og for sig have ventet, indtil de andre Spørgsmaal, som nu udsættes, kommer til Behandling, og jeg kan heller ikke lægge Skjul paa, at der i det Parti, hvortil jeg hører, har været nogen Misstemning over, at dette Forslag kommer paa en saadan Maade, at man er ude af Stand til at sætte sig nærmere ind i, hvad der egentlig begrunder det, og hvilke Følger, bl. a. ogsaa finansielle, det mulig kunde faa. Der har været nogen Misfornøjelse med denne Lovgivningsmaade, som vi er kommet stærkt ind paa, at man skal afgøre Spørgsmaalene ved første, anden og tredje Behandling samme Dag og altsaa er afskaaret fra at faa nærmere Oplysning om eller nærmere Indsigt i Forholdene. Paa den anden Side er vi, da det maa anses for givet, at Underofficererne virkelig ønsker denne Forandring, og det ogsaa maa erkendes, at der er noget berettiget deri, idet det er uheldigt, at Forfremmelsesforholdene kan være meget forskellige i de forskellige Regimentter indenfor det samme Vaaben, da derhos Forslaget har faaet omtrent enstemmig Tilslutning i den meget sagkyndige Kommission, der har haft det til Behandling, og endelig, da det er enstemmigt vedtaget i Folketinget, paa det rene med, at man ikke paa dette Tidspunkt vil kunne modsætte sig dets Fremme. Jeg skal derfor anbefale disse Lovforslag til Fremme uforandret, idet jeg altsaa gør opmærksom paa, at Medlemmer af vort

Parti har nogen Betænkelighed ved denne Lovgivningsmaade og mener, at der i dette Tilfælde ikke var nogen paatrængende Grund til at bringe den i Anvendelse.

Rambusch: De Grunde, som taler for de to foreliggende Lovforslag, er i alt væsentligt fremstillede af den højtærede Forsvarsminister og udviklede i de Betragtninger, som ledsager det første Lovforslag; jeg kan i alt væsentligt slutte mig dertil, og det er kun nogle faa Bemærkninger, jeg finder Anledning til at fremsætte.

Den egentlige Anledning til det første Lovforslag om Ændring i Loven om Hærens Ordning af 1909 er jo § 3, som fastsætter en Forlængelse af Fristen for Fremsettelse af de Forslag, der ellers skulde være fremsatte inden Udgangen af dette Aar. Udsættelsen er en absolut Nødvendighed, da disse Spørgsmaal ikke har kunnet blive tilstrækkeligt overvejet, og den behøver altsaa ikke videre Begrundelse.

Det andet Spørgsmaal drejer sig om Underofficerernes Forfremmelsesmaade. Det er en enkelt Paragraf, der er taget ud af Hærloven og ønskes forandret. Som Medlem af den Kommission, der har haft disse Spørgsmaal under Behandling, er jeg saa at sige absolut nødt til at anbefale Ændringen, da jeg har anbefalet den i Kommissionen. Jeg vil kun gøre opmærksom paa, at det ikke saaledes uden videre er givet, at der ikke er visse Ulemper derved. Der kan blive Ulemper ved Forsættelser og lignende, men efter den Overvejelse, der kunde foregaa i Kommissionen, kom man til det Resultat, at Fordelene er betydeligt større end Ulemperne, og Ønsket om denne Forandring er saa almindeligt i Underofficerskredse eller i det hele i Underofficerskorpset, at det vilde være meget urigtigt at sætte sig derimod. Det kan ogsaa have sin Betydning at pege paa, at Hærloven af 1909 er gaaet videre i Retning af at udstykke Avancementerne end den tidligere Hærlov af 1867, og at man har følt Ulemperne, er givet.

Men naar Hovedgrunden til at foretage den her omhandlede Forandring ved Udnævnelserne er Erkendelsen af, at de smaa Avancementsgrupper maa fremkalde Ulighed i Avancementerne, og at man maa søge at bøde derpaa, trykker man sig lidt ved de Undtagelser, der søges gjort. Den ene, vedrørende Livgarden, har været til Forhandling i Kommissionen, og man fandt der i Almindelighed, at den burde ind-